Резюме

Осташёва В.А., Лытий Е.А. Конгрессы Священного союза как инструменты установления международного правопорядка.

В статье раскрыто ход работы конгрессов Священного союза как инструментов установления международного правопорядка, определены их результаты и значение для развития международного права. На Аахенском конгрессе нормирован вывод войск с территории Франции, зафиксирован универсальный порядок, установленный Венским конгрессом. На конгрессе в Троппау и Лайбахе подписан протокол о праве вооруженного вмешательства в дела других государств, санкционировано введение в Королевство Обеих Сицилий австрийских оккупационных войск. На Веронском конгрессе обсуждались вопросы вооруженного вмешательства в дела Испании, признание латиноамериканских государств, борьбы с работорговлей, свобода судоходства по Рейну.

Ключевые слова: Священный союз, Аахенский конгресс, конгресс в Троппау и Лайбахе, Веронский конгресс, международный правопорядок, коллективная безопасность, венская система международных отношений.

Summary

Valeriia Ostashova, Yevheniia Lypii. Holy Alliance Congresses as instruments of establishing international law and order.

The article describes the progress of the activities of the congresses of the Holy Alliance as a tool for establishing international law and order, their results and significance for the development of international law. The tasks of the Holy Alliance were fulfilled through a system of international legal norms adopted at three diplomatic congresses. The first of them took place in the German city of Aachen. During the congress, a number of regulations were signed, two of which are in the spotlight, because they enshrined the implementation of the new international law – the protocol and declaration of November 15, 1818. The preamble to the Aachen Protocol identifies France's place in the system of international relations and European policy on the basis of the Paris Peace Treaty. France became a full ally of Austria, England, Prussia and Russia. The second task solved at the congress was the fixation of the universal rule of law, initiated by the Congress of Vienna in 1814–1815. Thus, there was an informal division of states into two groups: the first guaranteed the international rule of law, the second – pledged to comply with imperative norms. The significance of the Aachen Congress for the development of international law lies in the introduction of the practice of adopting special regulations on diplomatic relations.

The Second Congress of the Holy Alliance was regarded as two separate ones sometimes, since it was started at Opava, October 23, 1820, and continued with a short break in Laibach until the end of April 1822. At that congress, a protocol was signed on the right of armed intervention in the affairs of other states and the introduction of Austrian occupation troops into the Kingdom of Both Sicilies was authorized. The Verona Congress discussed the issues of armed intervention in Spain, the recognition of Latin American countries, the fight against slave trade, the freedom of navigation on the Rhine and more.

Despite the shakiness of the Alliance, its rather short lifecycle, the form of international communication itself has proved to be effective and, at times, effective, and has, in fact, been reproduced in the form of the League of Nations and the United Nations. The existing provisions have created the basis for further interstate dialogue, expanding the range of international imperative norms and improving the tools for their elaboration.

Key words: Holy Alliance, Aachen Congress, Troppau and Laibas Congress, Verona Congress, International law and order, Collective security, Viennese system of international relations.

DOI: 10.36695/2219-5521.2.2020.89

УДК 341

Н.В. ПЛАХОТНЮК, Т.В. П'ЯТКОВСЬКА

Наталія Вікторівна Плахотнюк, кандидат юридичних наук, доцент Київського національного торговельно-економічного університету*

ORCID: 0000-0002-1357-4041

Тетяна Вікторівна П'ятковська, студентка Київського національного торговельно-економічного університету**

ORCID: 0000-0001-8920-9473

МІЖНАРОДНИЙ КРИМІНАЛЬНИЙ СУД РОЗГЛЯДАЄ ТОРГІВЛЮ ЛЮДЬМИ ЯК ЗЛОЧИН ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ

Постановка проблеми. Торгівля людьми наразі часто трактується як «сучасна форма рабства». Наслідки даного злочину надзвичайно серйозно руйнують стабілізацію міжнародно-політичного становища у світі. Справа щодо розширення сфери дії Римського статуту на злочин торгівлі людьми ще не була детально розроблена. Жорстокість, яка виникає під час торгівлі людьми злочинними угрупованнями, має настільки жахливий характер, як і інші злочини, охоплені Римським статутом, та попри це не підпадає під компетенцію

© Н.В. Плахотнюк, Т.В. П'ятковська, 2020

* *Nataliia Plakhotniuk, Ph.D. in Law, Associate Professor of Kyiv National University of Trade and Economics*

** *Tetiana Piatkovska, student of Kyiv National University of Trade and Economics*

Міжнародного кримінального суду. Така торгівля може також виходити за межі визначення рабства як злочину проти людства, особливо з огляду на встановлений Статутом поріг державної політики.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Більшість іноземних дослідників вважають, що кількість жертв значно переважає кількість ідентифікованих жертв. Так, Директор Центру радикалізації та тероризму при товаристві Генрі Джексона N. Malik у своїх публікаціях висловлює думку щодо зростання міжнародної занепокоєності з приводу того, що щороку в усьому світі показники статистики показують від 800 000 до 2,5 мільйонів людей, які стають жертвами торгівлі. Також неодноразово представники міжнародних урядових та неурядових організацій звертають увагу на проблемне питання торгівлі людьми, яке постало у сучасному світі. Згідно із останніми показниками міжнародної неурядової організації «We Are Not Weapons of War», вищенаведена злочинна діяльність зачіпає майже всі країни світу. Прибуток, отриманий від цього злочинного бізнесу, становить від 7 до 10 мільярдів доларів на рік.

Формулювання мети статті. Зважаючи на вищенаведені дані, можемо сформулювати основну мету нашої роботи – дослідити, на якій стадії Міжнародний кримінальний суд розглядає торгівлю людьми як злочин проти людяності. Здійснити аналіз включення злочину торгівлі людьми як дискретного міжнародного злочину в рамках Римського статуту.

Виклад основного матеріалу. Торгівля людьми вважається глобальним явищем та порушенням як міжнародних стандартів прав людини, що застосовуються до держав, так і до міжнародного кримінального права. Як відомо, даний вид злочинної діяльності є третім за величиною та отриманням прибутку злочином у світі, одразу після торгівлі наркотиками і зброєю¹. Стрімке зростання рівня торгівлі людьми у XXI ст. можна охарактеризувати як:

- результат росту нерівності в економічній та демографічній сферах;
- збільшення кількості населення;
- глобалізація;
- збільшення кількості конфліктів;
- занепад держав;
- зміни в міжнародній економіці;
- внутрішні фактори держави – корупція, слабкий статус жінок та дітей².

Незважаючи на те, що багато країн визначають вищезазначений вид злочинної діяльності як злочин у своєму національному законодавстві, це не є злочином як таким згідно з Римським статутом Міжнародного кримінального суду. Останній, у свою чергу, характеризується тим, що відповідно до ст. 5 Римського статуту обмежується «найтяжчими злочинами, що викликають заклопотаність міжнародної спільноти в цілому». Згідно із положеннями Статуту, в межах його юрисдикції є такі злочини, як злочини геноциду, злочини проти людства, військові злочини та злочини агресії. З усім тим, вищезазначені злочини включають складові елементи, які часто пов'язані з торгівлею людьми: поневолення, ув'язнення, тортури, згвалтування та сексуальне рабство³.

Загалом, торгівля людьми визначається як вербування, транспортування, передача, приховування або отримання осіб шляхом примусу, викрадення, шахрайство, обман, зловживання владою або статусом, надання або отримання платежів або вигоди для досягнення згоди особи, яка має контроль над іншою особою з метою її експлуатації. Слід зазначити, що багато організацій, які працюють на національному та міжнародному рівнях, визначають торгівлю людьми також як експлуатацію шляхом насильницької роботи – проституція, сексуальна експлуатація, примусова праця, рабство, експлуатація у війнах, використання дітей у жебрацтві, а також видалення органів. Торгівля людьми відбувається не тільки за кордон, а й також активно здійснюється в межах національних кордонів держав. Ще слід підкреслити той факт, що на відміну від торгівлі наркотичними засобами або зброєю торгівля людьми вважається найбільш жорстокою торгівлею, оскільки використовує людей як товар, використаний і повторно використаний, проданий і перепроданий, зловживаний силою або примусом, що експлуатується і передбачає порушення прав людини³.

Контролює, запобігає та протидіє торгівлі людьми міжнародна спільнота за допомогою Організації Об'єднаних Націй. Так, дана організація застосовує протоколи протидії торгівлі людьми, встановлює правила та основи для того, щоб країни створили свої власні закони щодо протидії торгівлі. За рівнем впливу щодо боротьби із торгівлею людьми, одразу ж після діяльності Міжнародного кримінального суду та його Статуту, найвпливовішим міжнародно-правовим актом є Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності, а також Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності⁴.

Якщо характеризувати діяльність Міжнародного кримінального суду, то слід підкреслити, що дана установа уповноважена притягувати до кримінальної відповідальності щодо злочинів проти людства незалежно від кількості часу, що минув з моменту вчинення злочину, відповідно до ст. 29 Римського статуту, де сказано, що «злочини в межах юрисдикції Суду не підлягають ніякому статусу обмеження». Однак ст. 24 зазначає, що «жодна особа не несе кримінальної відповідальності відповідно до цього Статуту до набрання чинності Статутом»³.

Також необхідно звернути увагу на той факт, що дефініція злочинів проти людяності міститься в Римському статуті Міжнародного кримінального суду. Відповідно до ст. 7 Статуту, злочин проти людяності означає будь-яке з наступних діянь, якщо вони вчинені в рамках широкомасштабного або систематичного нападу на будь-яких цивільних осіб і якщо такий напад здійснюється свідомо: а) вбивство; б) винищення; в) поневолення; г) депортація або насильницьке переміщення населення; е) приміщення у в'язницю або інше жорстоке позбавлення фізичної свободи про порушення основних норм міжнародного права; ф) катування;

g) згвалтування, примушення до сексуального рабства, до проституції, примусова вагітність, примусова стерилізація або будь-які інші форми сексуального насильства; h) переслідування за політичними, расовими, національними, етнічними, культурними, релігійними, тендерними або з інших мотивів, i) насильницьке зникнення людей; j) злочини апартеїду; k) інші нелюдські діяння аналогічного характеру, які полягають в умисному спричиненні сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень, або серйозного збитку психічному або фізичному здоров'ю. У даний час загально визнано, що злочини проти людяності можуть відбуватися як у мирний, так і у воєнний час. Прийняте положення зазначене із посиланням на визначення, як «торгівля людьми», що розглядається як злочин проти людяності³.

Якщо ми ретельно проаналізуємо ст. 7 Римського статуту, то можемо виявити таку підставу. Приклад цьому – насильницьке переміщення населення (підпункт d) п. 1 ст. 7 Статуту). Поряд з депортацією, воно визначено так: «насильницьке переміщення осіб, підданих виселенню або іншим примусовим діям з району, в якому вони законно перебувають за відсутності підстав допускаються міжнародним правом».

Статут не вимагає докази переходу через міжнародні кордони, йдеться лише про «переміщення» цивільного населення. Крім цього, на відміну від насильницького зникнення людей, здійснюється «державною або політичною організацією з їх дозволу, при їх підтримці або за їх згодою» (підпункт i) п. 1 ст. 7 Статуту), для насильницького переміщення людей такої вимоги не існує. Тобто це діяння може бути вчинено і групою осіб (наприклад, торговцями людьми), які не є представниками держави.

Якщо застосовувати зазначені інтерпретації до визначення торгівлі людьми, можна дійти висновку, що дана практика може бути кваліфікована як насильницьке переміщення людей в сенсі підпункту d) п. 1 ст. 7 Статуту. Однак особи, які підлягають депортації або насильницькому переміщенню, повинні законно перебувати на території відповідної держави і тому перевезення нелегальних мігрантів в інші країни, як жертви торгівлі не утворюють складу насильницького переміщення на підставі зазначеної статті⁵.

Слід також проаналізувати положення, закріплене в підпункті c) п. 2 ст. 7 даного міжнародно-нормативного акта, в якому говориться: «Поневолення означає здійснення будь-яких або всіх повноважень, пов'язаних з правом власності щодо особистості, і містить в собі здійснення таких повноважень у ході торгівлі людьми, в зокрема жінками і дітьми»³.

Перше, на що ми повинні звернути увагу в наведеному визначенні – це співвідношення між торгівлею людьми та поневоленням. Основним елементом поневолення, закріпленого у вищезазначеній статті, право на власність, виходить з наведеного визначення рабства, що міститься в Конвенції про рабство від 1926 р.⁴: «Під рабством розуміється положення або стан особи, щодо якої здійснюються деякі або всі повноваження властиві праву власності». У контексті торгівлі людьми подальша експлуатація особи може бути легко кваліфікована як рабство, оскільки особа піддається сексуальній чи іншій експлуатації в країнах, куди її перемістили³.

Подібна інтерпретація збігається з позицією Міжнародного кримінального трибуналу для колишньої Югославії, визначене ним у рішенні у справі Kunarac. У даному рішенні Суд зазначив, що можливість купити або продати будь-яку особу, яким би значимим цей факт не був, сама по собі недостатня для встановлення того, чи мав місце факт поневолення⁶. Це означає, що поряд з фактом транспортування особи з одного місця в інше повинні існувати й інші елементи. Так, якщо торговці продовжують самі експлуатувати свої жертви, торгівля людьми в цьому випадку може бути кваліфікована як рабство. А якщо після доставки осіб за місцем призначення торгівлі людьми припиняється здійснення володіння над ними, то торгівля людьми не може в таких випадках розглядатися як рабство. Разом із тим Югославський трибунал підкреслив, що «тривалість здійснення повноважень, властивих праву власності, є ще одним фактором, який повинен бути прийнятий за основу при встановленні факту поневолення певної особи»⁶.

Також необхідно розмежовувати розуміння щодо експлуатації людей. Може здатися, що для кваліфікації діяння як торгівлі людьми елемент подальшої експлуатації особи є обов'язковим. Однак такий підхід може бути проблемним, оскільки не всі жертви торгівлі людьми в майбутньому підлягають експлуатації. Наприклад, це може мати місце в разі раннього виявлення цих дій правоохоронними органами відповідної держави⁷. У таких випадках діяння не може бути кваліфіковане як торгівля людьми. Саме тут ми повинні виділити такий важливий момент: вираз «з метою експлуатації», використаний у визначенні торгівлі людьми, що міститься в прийнятому 2000 р. «Протоколі про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми і покарання за неї»⁸, дає підставу для подальшої інтерпретації: для кваліфікації діяння, як торгівлі людьми сам факт експлуатації може і не мати місця, і досить при цьому виявлення в торгівлі людьми спрямованого на експлуатацію *mens rea*, є наміри піддати експлуатації жертв торгівлі людьми.

Все вищесказане, разом із тим, свідчить про таке: якщо торгівля людьми не утворює складу злочину поневолення, то в такому випадку для кваліфікації її як злочину проти людяності потрібно знайти додаткові підстави.

Крім цього, інтерес становить і вираз «інші нелюдські діяння», використане в підпункті k) п. 1 ст. 7 Римського Статуту. Зазначимо, що Статут не містить конкретизації даного визначення. Важливо, щоб подібні діяння були схожі за своїм характером із зазначеними у ст. 7 іншими діяннями та полягали в умисному заподіянні сильних страждань або серйозних тілесних ушкоджень, або заподіянні серйозного збитку психічному або фізичному здоров'ю. Торгівля людьми в певному сенсі може бути віднесена до даної категорії.

Жертв торгівлі людьми частіше змушують подорожувати протягом тривалого часу, в нестерпних умовах, в переповнених вантажівках і контейнерах, у результаті чого багато людей фізично виснажуються. Крім того, торговці кидають жертв на півдорозі, піддають їх фізичному або статевому насильству³. Ці приклади відповідно до підпункту k) п. 1 ст. 7 Римського статуту можуть бути кваліфіковані як «інші нелюдські діяння». Таким чином, якщо торгівля людьми не може бути кваліфікована як рабство і поневолення, вона може не бути віднесена до «інших діянь».

Щоб будь-яке діяння було кваліфіковано як злочин проти людяності, необхідна наявність декількох важливих елементів. Напад на цивільне населення «повинен бути широкомасштабним або систематичним». Напад охоплює «будь неприємне поводження з цивільним населенням», однак при цьому діяння, передбачені в п. 1 ст. 7 Римського статуту, повинні відбуватися неодноразово. «Широкомасштабність» діяння означає, що воно охоплює значні простори й викликає велику кількість жертв, і тому ізольовані акти в принципі не можуть розглядатися як злочин проти людяності. Поняття «систематичність» вимагає, щоб акти насильства мали організаційний характер. Іншим важливим виразом є «якщо такий напад здійснюється свідомо». Це означає, що для встановлення факту злочину проти людяності потрібна наявність злочинного наміру. У зв'язку з цим Югославський трибунал зазначив, що обвинувачений повинен був мати намір зробити дане діяння, і він повинен був знати «про те, що відбувається напад на цивільне населення і його дії становлять важливу частину цього нападу»⁴.

Крім цього, відповідно до підпункту а) п. 2 ст. 7 Римського статуту, злочини проти людяності відбуваються з метою проведення політики держави або певної організації. Аналіз вищевказаних елементів дає підставу визначити, що торгівля людьми в певних випадках може бути кваліфікованою, як злочин проти людяності.

Як уже зазначалося раніше, торгівля людьми досить поширена в усьому світі й фактично всі держави охоплені, в тій чи іншій формі. Даний вид злочинної діяльності, особливо у тих випадках, коли залучені організовані злочинні групи, має систематичний характер. Крім цього, за визначенням торгівлі людьми, що міститься в Протоколі про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми»⁸, виявляється, що торговці повинні розуміти про факт нападу проти цивільного населення.

Разом із тим слід вказати, що торгівля людьми не утворює складу злочину проти людяності у всіх випадках. Вище ми вже зазначали, що торгівля людьми не завжди утворює склад поневолення, насильницького переміщення або інших нелюдських діянь. По-друге, члени сім'ї, родичі та друзі можуть бути залучені в торгівлю людьми, її діяльність може не мати систематичний характер, подібно діяльності організованих злочинних груп⁹.

У випадках, коли торгівля людьми набуває статусу злочину проти людяності, виникає низка важливих міжнародно-правових наслідків. Насамперед з'являються перспективи розгляду справ, пов'язаних з торгівлею людьми Міжнародним кримінальним судом.

Якщо здійснення юрисдикції Міжнародного кримінального суду не має місця, торгівля людьми як злочин проти людяності може виступати як підстава для встановлення універсальної юрисдикції держав. Хоча принцип універсальної юрисдикції не знайшов відбиток у Конвенції ООН проти транснаціональної організованої злочинності, ідея здійснення даного принципу щодо торгівлі людьми широко дотримується в доктрині⁴.

Проблеми та обмеження Міжнародного кримінального суду при розгляді справ спостерігалися в різних випадках, що стосуються злочинів проти людяності, а також торгівлі людьми. Міжнародний кримінальний суд, незважаючи на те, що він є універсальним органом для розгляду міжнародних злочинів, таких, як ті, що визначені Римським статутом, не зміг винести багато успішних судових рішень у справах про злочини проти людяності.

Проте слід зазначити про злочинну діяльність торгівлі людьми, яка була здійснена у Лівії. Було створено зв'язок між торгівлею людьми, сексуальним та гендерним насильством. У своєму звіті до Ради Безпеки ООН прокурор Міжнародного кримінального суду, який стривожений природою та масштабами злочинів, нібито вчинених проти мігрантів, включаючи жінок та дітей, під час їх транзиту через Лівію, розглядав можливість розпочати розслідування щодо державних та недержавних суб'єктів та ополчення, залучених до мереж торгівлі людьми та контрабанди, що діють у Лівії⁹.

Висновки. На основі усього вищезазначеного можна зробити висновок, що розгляд торгівлі людьми як злочину проти людяності є корисним з точки зору прав людини, оскільки при цьому стає можливим застосування норм і принципів прав людини. Перевага розгляду торгівлі людьми як злочину проти людяності, а не як звичайного злочину полягає в тому, що це справить більший вплив на держави і міжнародне товариство в тому сенсі, що такі норми прав людини, заборона торгун і рабства будуть побічно застосовуватися в рамках національного та міжнародного кримінального судочинства. Тим паче, Міжнародний кримінальний суд, а точніше його Статут, повинен розглядати дану злочинну діяльність як одну із пріоритетних. Тому, Статут повинен піддаватися реформуванню та оновленню.

Підсумовуючи, переконані, що торгівля людьми як злочин проти людяності створить основу для глобальних акцій проти міжнародного протиправного діяння.

¹ United Nations General Assembly. Protocol to Prevent, Suppress and Punish Trafficking in Persons Especially Women and Children, supplementing the United National Convention against Transnational Organized Crime. (Palermo Protocol), Article 3. 2000. URL: <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/protocoltraffickinginpersons.aspx>

² Global Report on Trafficking in Persons 2018. P. 21. URL: https://www.unodc.org/documents/data-and-analysis/glotip/2018/GLOTIP_2018_BOOK_web_small.pdf

³ Римський Статут Міжнародного кримінального суду. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_588

⁴ Конвенція Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_789

⁵ Judge Hans-Peter Kaul (Judge of the International Criminal Court), The International Criminal Court: Current Challenges and Perspectives, Speech at the Conference on 'The International Criminal Court in the 21st Century', held on 17 July 1998, Washington University Global Studies Law Review, Vol. 6:575 (2007). URL: <https://www.peacepalacelibrary.nl/ebooks/files/356626199.pdf>

⁶ Chuang J. Redirecting the Debate over Trafficking in Women: Definitions, Paradigms and Contexts // Harvard Human Rights Journal. 1998. Vol. 11. P. 65. URL: <http://www.info-library.com.ua/libs/statya/5372-torgivlja-ljudmi-jak-zlochyn-proti-ljudjanosti-postanovka-problemi.html>

⁷ Протокол про попередження і припинення торгівлі людьми, особливо жінками і дітьми, і покарання за неї, що доповнює Конвенцію Організації Об'єднаних Націй проти транснаціональної організованої злочинності. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_791

⁸ Конвенція про рабство від 25 вересня 1926 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/995_161

⁹ Dr. Mohamed Y. Mattar, The International Criminal Court (ICC) Becomes a Reality: When Will the Court Prosecute The First Trafficking in Persons Case?, The Protection Project (9 June 2002). URL: <https://www.icc-cpi.int/>

Резюме

Плахотнюк Н.В., П'ятковська Т.В. Міжнародний кримінальний суд розглядає торгівлю людьми як злочин проти людяності.

У статті досліджено, на якій стадії Міжнародний кримінальний суд розглядає торгівлю людьми як злочин проти людяності. Зокрема, ст. 7 Римського статуту має характеристику злочинів проти людяності, при цьому існує прийняте положення, що зазначене із посиланням на визначення, як «торгівля людьми», що розглядається як злочин проти людяності. Проте торгівля людьми наразі не закріплена офіційно у Римському статуті, що є підставою для подальшого його оновлення. Також здійснено аналіз включення злочину торгівлі людьми як дискретного міжнародного злочину в рамках Римського статуту.

Ключові слова: торгівля людьми, Міжнародний кримінальний суд, Римський статут, злочини проти людяності, експлуатація людей, поневолення.

Резюме

Плахотнюк Н.В., Пятковская Т.В. Международный уголовный суд рассматривает торговлю людьми как преступление против человечности.

В статье исследовано, на какой стадии Международный уголовный суд рассматривает торговлю людьми как преступление против человечности. В частности, ст. 7 Римского статута имеет характеристику преступлений против человечности, при этом существует принятое положение, которое указано со ссылкой на определение, как «торговля людьми», что рассматривается как преступление против человечности. Однако торговля людьми пока не закреплена официально в Римском статуте, что является основанием для дальнейшего его обновления. Также проведен анализ включения преступления торговли людьми как дискретного международного преступления в рамках Римского статута.

Ключевые слова: торговля людьми, Международный уголовный суд, Римский статут, преступления против человечности, эксплуатация людей, рабство.

Summary

Nataliia Plakhotniuk, Tetiana Piatkovska. International Criminal Court considers Human Trafficking as a Crime Against Humanity.

The article examines at what stage the International Criminal Court views trafficking in human beings as a crime against humanity. In particular, Article 7 of the Rome Statute has the characteristics of crimes against humanity, and there is an accepted provision, cited with reference to the definition of “Trafficking in Human Beings”, which is considered a crime against humanity.

However, trafficking in human beings is not yet formally enshrined in the Rome Statute, which is the basis for its further updating. Trafficking in human beings is now often qualified as a “modern form of slavery” by international organizations, politicians, and scholars. The consequences of this crime are extremely serious in destroying the stabilization of the international political situation in the world. Researchers believe that the number of victims far outweighs the number of identified victims. Worldwide, statistics annually show 800,000 to 2.5 million trafficked people worldwide. This criminal activity affects almost all countries in the world and the profits generated from this criminal business are \$ 7 billion to \$ 10 billion a year.

The case for extending the scope of the Rome Statute to the crime of trafficking in human beings has not yet been elaborated. The cruelty that occurs during trafficking in human beings by criminal groups is as horrific as other crimes covered by the Rome Statute, but is not within the jurisdiction of the International Criminal Court. Such trafficking may also go beyond the definition of slavery as a crime against humanity, especially given the statutory threshold of public policy.

This article seeks to examine at what stage the International Criminal Court views trafficking in human beings as a crime against humanity. It will also address the inclusion of the crime of human trafficking as a discrete international crime within the Rome Statute in response to this loophole. As a result, the inclusion of the crime of human trafficking as a discrete international crime within the Rome Statute was analyzed.

Key words: human trafficking, the International Criminal Court, the Rome Statute, crimes against humanity, human exploitation, enslavement.